

Podávaní poštovních
zášilek povoleno
oblastní správou pošt
č.j. 062/96
ze dne 13.5.95

Oprava věže

Ještě v tomto roce by měla proběhnout oprava střechy věže našeho kostela. (výměna krytiny) v celkové hodnotě 1,2 milionů. Umožňuje jí pomoc státu (v Programu regenerace městských památkových zón, 480 000,-, města Čáslavi (142 700,-) , a v neposlední řadě také slíbená pomoc Falcké církve (400 000,-). Náš sbor přispívá částkou 110 000,- a zbývá ještě vybrat 100 000,- **Vyhlašujeme proto sbírku k tomuto účelu.**

Adresa sboru
J. Karafiáta 159
28601 Čáslav
tel. 0322/312851

Připravujeme

- 9.10. v 17.00 **koncert** stopadesátičlenného pěveckého sboru z **Holandska** (Puttershoek) v našem kostele s následnou hostitelskou povinností (prosíme o pečivo a pomoc při pohoštění).
- 11.10. v 9.00 slavnostní bohoslužby **díkůvzdání** s Večeří Páně, v Bousově v 14.00
- 1.11. presbyterní konference Chrudim
- 29.11. sborový den, první adventní neděle, host
- 5.12 **zájezd** na slavnostní shromáždění u příležitosti výročí vzniku naší církve (nutno se včas přihlásit!)

sborový dopis

českobratrského
evangelického sboru

Říjen 98

milost vám a pokoj od Boha Otce
našeho a Pána Ježíše Krista.

Co nás spojuje?

„Co nás vlastně spojuje?“ napadlo mi jednou v neděli, když jsem si u vchodu kostela všiml, že někteří ani nepodají všem ruku, (jakoby měli trochu strach, nebo stud), ani se na každého neusmějí. Že to je naléhavá otázka, to mi došlo, když jsem se díval do poloprázdných lavic, kde seděli roztroušení, soustředění, a trochu zasmušilí lidé. Jak je to vážná otázka, to mi došlo nakonec, když jsem se za nimi díval, jak rychle vyklouzli z kostela a spěchali po svém (jako když střílí do hejna vrabců), a když jsem potom v týdnu čekal, kdo přijde (jestli někdo) na biblickou hodinu. Co je sbor zač, jaké to je prostředí, že to je takhle...?

Pokračování na str. 2

Pokračování ze strany 1

„Musím tomu přijít na kloub!“ říkal jsem si. Co nás spojuje? A vůbec: co všechno může lidi spojovat? Posadil jsem se do křesla a nechal jsem pracovat fantazii (přece nemusím dělat všechno sám). „Tak povídej, kde jsou lidé spolu, a jak, jak je to možné, třeba pochopím, proč a jak jsou spolu lidé v kostele, ve sboru“.

- Fantazie to přijala jako dobrou hru (já ji ostatně dost zanedbávám, „není čas“). Nejprve, asi jenom pro „zahřátí“, mi nabídla jako první obraz dvou zlodějů, jak nocí, každý z jedné strany, unášejí trezor z rozbitých dveří. K tomu jsem musel říci: „tak to ne, to jsou „komplici“, společná vina nespojí...“ „Tak ano, uznávám“, ustoupila fantazie. „Až si ti dva budou dělit lup, dojde možná i na střelbu, nechtěl by ses na to podívat.“
- Když jsem odmítl, tak mi nabídla krátký televizní šot, dav lidí páčil vlajku jiného národa. „Jak se ti líbí tihle“, ptala se mě, „nejsou spolu, nejsou spojeni“? Namítl jsem: „ale když jsi s někým proti někomu, tak to *proti* – tam zůstává, jako to hlavní, to nemůže být tady u nás. Nenávist nespojí.“
- „Dobře, to jsem trochu přehnal“, připustila fantazie, „věděla jsem, že tohle mi neprojde“. Potom mi připomněla jeden podnik, amatérsky vedený, kde jeden z vedení brání druhého (přestože se nemají rádi), protože každý cítí, jak je to „slabé v základech“, a že by mohli přijít o vliv a moc a postavení. „Slabost nebo společný zájem, nebo strach o svoje místo a vliv, nebo strach před pravdou, to spojuje, to si dovedu představit, ale to taky nebude ono, o co bych stál“, namítl jsem. „Tak“, pochválila mě fantazie, „dnes je to tak, zítra tak. Realita je realita“. Ale zdálo se mi, že je už nějaká mrzutá.
- Potom se zasnula a nabídla mi krásný obraz dvou milenců. „Jak si jsou blízko, jak se objímají, vidíš, že?“ Chvilí jsem se díval a pak jsem namítl: „pěkně, ale všimla sis, že mají přítom zavřené oči“? Fantazie pochopila asi, že se mnou bude těžší práce a chvíli přemýšlela.

Pokračování na straně 2

Ze života sboru

Pravidelná setkání:

- **Bohoslužby** každou neděli v 9.00
- **V Bousově** každou první neděli v měsíci v 14.00
- **Mládež:** úterý 18.00
- **Děti** (do 5. třídy): středa 14.00
- **Děti** (do 9. třídy): čtvrtek 16.15
- **Biblické hodiny:** čtvrtek 17.30
- **Biblické hodiny střední generace:** čtvrtek 19.00
- **Staršovstvo:** první čtvrtek v měsíci 18.45

- **Biblická hodina na Horkách:** první pondělí v měsíci 19.00
- **Biblická hodina Tře- mošnice:** první středa v měsíci v 17.00
Připravujeme ještě konfirmační přípravu (s konfirmací na jaře) pro děti, které jsou již na školách mimo Čáslav. (setkávání by mělo být v sobotu)

Pokračování ze strany 2

- Potom mi provedla několika klubovny různých spolků, bylo tam opravdu dost lidí spolu, a zřejmě rádo, a říkala: „ty jsi moc náročný, zájem, společný zájem, nebo společný úkol, to by ti nestačilo?“ Už jsem byl taky mrzutý. Rád bych řekl, že stačilo, ale nemohl jsem to. „To musí mít ještě docela jiný rozměr, to co hledám. Nejenom na úterý odpoledne, a ti druzí tam nejsou zase tak moc důležití. Zájem je předchází.“ Cítil jsem, že fantazie začíná být nevraživá.
- Zavedla mě do restaurace, ukázala mi: „podívej, jak si povídají, jak jsou družní, jak se navzájem sdělují, jak spolu horlí, ...“ „Ano, ale mají trochu skelný pohled, dívají se ne jeden na druhého, ale jeden skrz druhého, a co zítra, možná se ani nepoznají, a určitě si nebudou pamatovat, co si řekli.“

Fantazie se pak urazila a opustila mě: „Tak vzpomínej sám, když ti není nic dost.“

Pocítil jsem strach: Vina, slabost, nenávist, chtivost, zájem, úkol... to není to, co opravdu spojí. Ale co opravdu spojí, a je něco z toho v našem sboru (vůbec možné), kdo mi to poví, když já to nevím, a právě necítím?!

Když mě fantazie nechala na holičkách, tak mi zůstala jen paměť a ta mi po chvíli zmatku napověděla: přece – **láska Kristova víže nás.**

Tak, to je to! Láska! Všichni hledají a potřebují lásku. Nemají jí dost. Ani v sobě, ani okolo sebe. Neumíme (nemůžeme) s ní počítat. Proto lidé přicházejí (tak) do kostela, tak nesměle, a rozpačitě, a tak roztroušeně po lavicích sedí (aha, tak proto si ani ruku nepodávají, oni to ví, že o lásku jde, a že žádnou nepřináší). Ví to! To nás spojuje: všichni potřebujeme lásku... Nemáme odvahu a důvěru si o ni říci. Rekneme si o spoustu věcí, ale o lásku – to nejde!

Neměla potom pravdu fantazie – když mi nabízela slabost, nedostatek, handicap, to je to, co spojuje? Nedostatek lásky...

Ne. Protože přiznat to (nemám lásku, ztratil jsem ji, zradil jsem ji), to chce hodně síly, a tu sílu můžeme najít, až když potkáme lásku (ne za lásku převlečenou nenávist, povrchnost, zájem, slabost, chtivost), skutečně, ne chtivou, ne lživou, ne kořistivou, ne ... však říkám: **Kristovu.**

Možná proto jsou lidé takoví – když přicházejí do kostela. Je to kvůli lásce (všechno v našem životě je *nakonec* kvůli lásce, ale tady je to *jen* kvůli ní). A nikdo z nás ji tam nepřináší. Kde bychom ji vzali, kde udrželi? Končí hra, člověk stojí na propasti, bytí a nebytí, a nehledá jen oporu v ruce někoho. Ví, že láska se ničím „nahradit“ nedá. A zachytí je údiv: mně platí Láska? Opravuji: Nám platí Láska?! *Všem nám?!*

Ale když jdeme domů, myslím, že – není kam spěchat. P.Jun.